

"মৰমৰ সন্তানসকল – ৰাতিপুৱা উঠি পিতাৰ সৈতে মধুৰ বাৰ্তালাপ কৰা, পিতাই যি শিক্ষা দিছে সেয়া উগাৰি (মন্ডন কৰি) থাকা"

প্ৰশ্ন: গোটেই দিনটো যাতে আনন্দেৰে অতিবাহিত হয়, তাৰ বাবে কেনোটি যুক্তি ৰচনা কৰা উচিত?

উত্তৰ: নিতৌ অমৃত বেলা উঠি স্তানৰ কথা ৰমণ (মন্ডন) কৰা। নিজে নিজৰ লগত কথা পাতা। গোটেই নাটকৰ আদি-মধ্য-অন্তক স্মৰণ কৰা, পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া গোটেই দিন আনন্দেৰে অতিবাহিত হ'ব। বিদ্যার্থীয়ে নিজৰ পঢ়াৰ ৰিহাৰ্চেল (অনুশীলন) কৰে। তোমালোক সন্তানসকলেও নিজৰ ৰিহাৰ্চেল কৰা।

গীত: আজ অন্ধেৰে মে হে ইনচান... (মনুষ্য আজি অন্ধকাৰত আছে...)

ওঁম শান্তি। কল্পৰ পাছত লগ পোৱা মৰমৰ সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে। তোমালোক ভগৱানৰ সন্তান নহয় জানো। তোমালোকে জানিছা ভগৱানে আমাক মাৰ্গ-দৰ্শন কৰাই আছে। তেওঁলোকে মিনতি কৰি থাকে যে আমি অন্ধকাৰত আছো কিয়নো ভক্তি মাৰ্গ হৈছে অন্ধকাৰৰ মাৰ্গ। ভক্তসকলে কয় – আমি তোমাক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ দিগব্ৰাহ্ম হৈ ঘূৰি আছোঁ। কেতিয়াবা তীৰ্থলৈ যায়, কেতিয়াবা ক'ৰবাত দান পুণ্য কৰে, মন্ত্ৰ জপে। অনেক প্ৰকাৰৰ মন্ত্ৰ দিয়ে তথাপিও কোনোবাই বুজে জানো যে আমি অন্ধকাৰত আছো। প্ৰকাশ কি বস্তু – একোৰে বুজি নাপায়, কিয়নো অন্ধকাৰত আছে। এতিয়া তোমালোকতো অন্ধকাৰত নাই। তোমালোক বৃক্ষত প্ৰথমে প্ৰথমে আহা। নতুন সৃষ্টিলৈ গৈ ৰাজ্য কৰা, আকৌ ছিৰি তললৈ নামা (অৱগতি হয়)। ইয়াৰ মাজতে ইছলাম, বৌদ্ধ, খ্ৰীষ্টান আহে। এতিয়া পিতাই পুনৰ চেপলিং (কলম) লগাই আছে। ৰাতিপুৱা উঠি এনেকুৱা স্তানৰ কথাবোৰ ৰমণ কৰা উচিত। এইখন কিমান ৰাণ্ডাৰফুল (আচৰিত) নাটক, এই নাটকৰ ফিল্ম ৰীলৰ ডিউৰেশ্বন (সময়সীয়া) 5000 বছৰ। সত্যযুগৰ আয়ুস ইমান, ত্ৰেতাৰ আয়ুস ইমান... বাবাৰো এই সকলো স্তান আছে নহয় জানো। সৃষ্টিত আন কোনেও নাজানে। সেয়েহে সন্তানসকলে ৰাতিপুৱা উঠি প্ৰথমেতো পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু আনন্দেৰে স্তানৰ স্মৰণ কৰিব লাগে। এতিয়া আমি গোটেই নাটকৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানি গৈছো। পিতাই কয় – কল্পৰ আয়ুস 5000 বছৰ। মনুষ্যই লাখ-লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। কিমান আচৰিত নাটক। পিতাই বহি যি শিক্ষা দিয়ে সেয়া আকৌ উগাৰি থকা উচিত, ৰিহাৰ্চেল কৰা উচিত। বিদ্যার্থীয়ে পঢ়াৰ ৰিহাৰ্চেল নকৰে জানো।

তোমালোক মৰমৰ সন্তানসকলে গোটেই ড্ৰামাখনক জানি গৈছা। বাবাই কিমান সহজ ৰীতিৰে শুনাইছে যে এইখন অনাদি, অবিনাশী ড্ৰামা (নাটক)। ইয়াত তোমালোক জয়ী হোৱা আকৌ পৰাজিত হোৱা। এতিয়া চক্ৰ পুৰা হ'ল, আমি এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে। পিতাৰ ফৰমান (আদেশ) পাইছা – মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। এই ড্ৰামাৰ স্তান এজন পিতাইহে দিয়ে। নাটক জানো কেতিয়াবা লাখ বছৰৰ হয়। কাৰো স্মৃতিতে নাথাকিব। 5000 হাজাৰ বছৰৰ চক্ৰ, এই গোটেই চক্ৰ তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। কিমান সুন্দৰ হৰা আৰু জিকাৰ খেল। ৰাতিপুৱা উঠি এনেকুৱা খেয়াল কৰা উচিত। আমাক বাবাই ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয়ী কৰায়। ৰাতিপুৱা উঠি এনেকৈ নিজৰ লগত কথা পতা উচিত তেতিয়া অভ্যাস হৈ যাব। এই বেহদৰ নাটকক কোনেও নাজানে। এক্টৰ (ভাৱৰীয়া) হৈ আদি-মধ্য-অন্তক নাজানে। এতিয়া আমি বাবাৰ দ্বাৰা লায়ক হৈ আছোঁ।

বাবাই নিজৰ সন্তানসকলক নিজৰ সমান কৰি তোলে। কেৱল নিজৰ সমানেই নহয়, পিতাইতো সন্তানসকলক কান্ধত উঠাই লয়। পিতাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি কিমান স্নেহ আছে। কিমান ভালদৰে বুজায় - মৰমৰ সন্তানসকল, মই তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলাঁ। মই মালিক নহওঁ, তোমালোক সন্তানসকলক মালিক কৰি তোলাঁ। তোমালোক সন্তানসকলক গুল গুল (ফুলৰ দৰে) কৰি তুলি আকৌ শিক্ষক হৈ পঢ়াওঁ। আকৌ সংগতিৰ বাবে স্তান দি তোমালোকক শান্তিধাম-সুখধামৰ মালিক কৰি তোলাঁ। মইতো নিৰ্বাণধামত বহি যাওঁ। লৌকিক পিতায়ো মেহনত কৰি ধন উপাৰ্জন কৰি সকলো সন্তানসকলক দি নিজে বানপ্ৰস্থলৈ গৈ ভজন আদি কৰে। কিন্তু ইয়াতেতো পিতাই কয় – যদি বানপ্ৰস্থ অৱস্থা হৈছে তেনেহ'লে সন্তানসকলক বুজাই তোমালোকে এই সেৱাত লাগি যাব লাগে। আকৌ গৃহস্থ ব্যৱহাৰত আৱদ্ধ হৈ যাব নালাগে। তোমালোকে নিজৰ আৰু আনৰ কল্যাণ কৰি থাকা। এতিয়া তোমালোক সকলোৰে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। পিতাই কয় – মই আহিছো তোমালোকক বাণীৰ সিপাৰে লৈ যাবলৈ। অপবিত্ৰ আত্মাসকলতো যাব নোৱাৰে। এয়া পিতাই সন্মুখত বুজাই আছে। মজাও সন্মুখতে পোৱা যায়। তাত (সেৱাকেন্দ্ৰত)তো আকৌ সন্তানসকলে বহি বুজায়। ইয়াত পিতা সন্মুখত আছে, সেইবাবেতো মধুবনৰ মহিমা আছে। পিতাই কয় – ৰাতিপুৱা উঠাৰ অভ্যাস কৰা। মনুষ্যই ভক্তিও ৰাতিপুৱা উঠি কৰে

কিন্তু তাৰ দ্বাৰাতো উত্তৰাধিকাৰ পোৱা নাযায়, উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায় ৰচয়িতা পিতাৰ পৰা। কেতিয়াও ৰচনাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাব নোৱাৰে সেইবাবে কয় – আমি ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক নাজানো। যদি তেওঁলোকে জানিলেহঁতেন তেন্তে আৰম্ভণিৰ পৰা সকলো গম পালেহঁতেন। সন্তানসকলে এইটোও বুজিব লাগে যে আমি কিমান শ্ৰেষ্ঠ ধৰ্মৰ আছিলোঁ আকৌ কেনেকৈ ধৰ্মব্ৰষ্ট, কৰ্মব্ৰষ্ট হ'লোঁ। মায়াই বুদ্ধিত গড়ৰেজৰ তলা লগাই দিয়ে সেইবাবে ভগৱানক কয় – আপুনি বুদ্ধিমানৰ বুদ্ধি হোৱা, এওঁৰ বুদ্ধিৰ তলা খুলি দিয়া। এতিয়াতো পিতাই সন্মুখত বুজাই আছে। মই জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ, তোমালোকক এওঁ (ব্ৰহ্মা)ৰ দ্বাৰা বুজাওঁ। কি জ্ঞান? এয়া সৃষ্টি চক্ৰৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান যিটো কোনো মনুষ্যই দিব নোৱাৰে।

পিতাই কয় – সংসংগ আদিলৈ যোৱাতকৈ স্কুলত পঢ়াতো ভাল। পঢ়া হৈছে উপাৰ্জন উৎস। সংসংগতো একো পোৱা নাযায়। দান-পুণ্য কৰা, এইটো কৰা, উপহাৰ দিয়া, খৰচেই খৰচ। পইচাও দিয়া, নতশিৰো হোৱা, কপালেই ক্ষয় যায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে যি জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰি আছা সেয়া সোঁৱৰণ কৰাৰ অভ্যাস কৰা আৰু আনকো বুজাব লাগে। পিতাই কয় – এতিয়া তোমালোকৰ আত্মাত বৃহস্পতিৰ দশা পৰিছে। বৃহস্পতি ভগৱানে তোমালোকক পঢ়াই আছে, তোমালোক কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত। ভগৱানে পঢ়াই আমাক ভগৱান-ভগৱতী কৰি তোলে, অহো! এনেকুৱা পিতাক যিমান স্মৰণ কৰিবা সিমানে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এনেকৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰাৰ অভ্যাস কৰা উচিত। দাদাই আমাক এই পিতাৰ দ্বাৰা উত্তৰাধিকাৰ দি আছে। নিজে কয় – মই এই ৰথৰ আধাৰ লওঁ। তোমালোকে জ্ঞান পাই আছা নহয় জানো। জ্ঞান গংগাবোৰে জ্ঞান শুনাই পবিত্ৰ কৰি তোলে নে গংগাৰ পানীয়ে? এতিয়া পিতাই কয় – সন্তানসকল, তোমালোকে ভাৰতৰ সঁচা সেৱা কৰা। সেই ছ'চিয়েল ৱৰ্কাৰসকলেতো (সমাজ সেৱকসকলে) হদৰ সেৱা কৰে। এয়া হ'ল সঁচা আত্মিক সেৱা। ভগৱানুৱাচ পিতাই বুজায়, ভগৱান পুনৰ্জন্ম ৰহিত হয়। শ্ৰীকৃষ্ণইতো পুৰা ৪৪ জন্ম লয়। গীতাত তেওঁৰ নাম লিখি দিছে। নাৰায়ণৰ নাম কিয় দিয়া নাই? এয়াও কোনেও নাজানে যে কৃষ্ণই নাৰায়ণ হয়। শ্ৰীকৃষ্ণ ৰাজকুমাৰ আছিল পাছত ৰাধাৰ লগত সযশ্বৰ হ'ল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞান পাইছা। বুজি পোৱা যে শিৱবাবাই আমাক পঢ়ায়। তেওঁ বাবাও হয়, শিক্ষকো হয়, সংগুৰুও হয়। সংগতি দিয়ে। উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান শিৱই হয়। তেওঁ কয় – মোৰ নিন্দা কৰোঁতাসকলে উচ্চ স্থান পাব নোৱাৰে। সন্তানসকলে যদি নপঢ়ে তেতিয়া শিক্ষকৰ সন্মান হানি হয়। পিতাই কয় – তোমালোকে মোৰ সন্মান হানি নকৰাবা। পঢ়ি থাকা। লক্ষ্য-উদ্দেশ্যতো সন্মুখত ৰাখি থোৱা আছে। আকৌআকৌ অসেই গুৰুসকলে নিজৰ কাৰণে কৈ দিয়ে, যাৰ বাবে মনুষ্য ভয়-ভীত হৈ যায়। তেওঁলোকে ভাবে – কোনো অভিশাপ যাতে নিদিয়। গুৰুৰ পৰা পোৱা মন্ত্ৰই শুনাই থাকে। সন্ধ্যাসীসকলক সোধা হয় – তোমালোকে ঘৰ-বাৰী কিয় এৰিলা? তেতিয়া কয় – এয়া ব্যক্ত কথা নুসুধিবা। হেৰ', কিয় নোকোৱা? আমি কি জানো তুমি কোন? তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰসকলে এনেকুৱা কথা সোধে। অজ্ঞান কালত কিছুমানৰ নিচা থাকে। স্বামী নাৰায়ণ স্বামী ৰাম তীৰ্থৰ অনন্য শিষ্য আছিল। তেওঁৰ কিতাপ আদি বাবা (ব্ৰহ্মা)ই পঢ়িছিল। বাবাৰ এই সকলো পঢ়াৰ চখ আছিল। সবুকালত বৈৰাগ্য ওপজিছিল। পাছত এবাৰ বায়স্কোপ (চিনেমা) চালে আৰু বৃত্তি বেয়া হৈ গ'ল। সাধু বৃত্তি সলনি হৈ গ'ল। সেয়েহে, এতিয়া পিতাই বুজায় – সেই সকলো গুৰু আদি হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ। সকলোৰে সংগতিদাতাতো এজনেই, যাক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। এনেকৈ গায়ো – মোৰতো এজন গিৰিধৰ গোপাল, দ্বিতীয় কোনো নাই। কৃষ্ণক গিৰিধৰ বুলি কোৱা হয়। আচলতে গালি এই ব্ৰহ্মাই খায়। কৃষ্ণৰ আত্মাই যেতিয়া অন্ত সময়ত গাঁওৰ ল'ৰা তমোপ্ৰধান হয় তেতিয়া গালি খাবলগীয়া হয়। প্ৰকৃততেতো এয়াই (ব্ৰহ্মাৰ আত্মা) কৃষ্ণৰ আত্মা নহয় জানো। গাঁৱত পালিত হৈছে। ৰাস্তাৰে গৈ থাকোঁতে ব্ৰাহ্মণ ফাঁটি গ'ল অৰ্থাৎ বাবাই প্ৰৱেশ কৰিলে, কিমান গালি খালে। আমেৰিকালৈকে আৰাজ গুচি গ'ল। ৰাণাৰফুল ড্ৰামা (আচৰিত নাটক)। এতিয়া তোমালোকে জানা সেয়েহে আনন্দিত হোৱা। এতিয়া পিতাই বুজায় – এই চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে? আমি কেনেকুৱা ব্ৰাহ্মণ আছিলোঁ আকৌ দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়.... হ'লোঁ। এয়া হৈছে ৪৪ৰ চক্ৰ। এয়া সকলো স্মৃতিত থাকিব লাগে। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানিব লাগে যিটো কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা – আমি বিশ্বৰ মালিক হওঁগৈ, এই ক্ষেত্ৰত কোনো কষ্টতো নাই। এনেকৈ জানো কয় যে আসন আদি কৰা। হঠযোগ কেনেকৈ শিকায় তাৰ কথাই নুসুধিবা! কিছুমানৰ ব্ৰেনেই (মগজু) নষ্ট হৈ যায়। পিতাই কিমান সহজ উপাৰ্জন কৰায়। এয়া ২১ জন্মৰ কাৰণে সঁচা উপাৰ্জন। তোমালোকৰ হাতত স্বৰ্গ আছে। পিতাই সন্তানসকলৰ বাবে স্বৰ্গক উপহাৰ হিচাপে লৈ আহে। আন কোনো মনুষ্যই এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে। পিতাইহে কয়, এওঁৰ আত্মাযো শুনে। তেন্তে সন্তানসকলে ৰাতিপুৱা উঠি এনেকৈ বিচাৰ কৰা উচিত। ভক্ত লোকসকলেও ৰাতিপুৱা গুপ্ত (জোলাঙাত ভৰাই) মালা জপ কৰে। সেই জোলাঙাক গোমুখ বুলি কয়। তাৰ ভিতৰত হাত ভৰাই মালা জপ কৰে। ৰাম ৰাম... যেন বাদ্যহে বাজে। প্ৰকৃততে পিতাক স্মৰণ কৰাটোহে গুপ্ত হয়। অজপাজপ বুলি ইয়াকে কোৱা হয়। আনন্দিত হৈ থাকে, কিমান ৰাণাৰফুল ড্ৰামা। এয়া বেহেদৰ নাটক যি তোমালোকৰ বাহিৰে আন কাৰো বুদ্ধিত নাই। তোমালোকৰ ভিতৰতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি আছে। হওতে বহুত সহজ। আমাকতো

এতিয়া ভগৱানে পঢ়ায়। বচ তেওঁকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। উত্তৰাধিকাৰো তেওঁৰ পৰা পোৱা যায়। এই বাবাইতো তৎক্ষণাৎ সকলো এৰি দিলে কিয়নো মাজতে বাবাৰ প্ৰৱেশতা হৈছিল নহয় জানো। সকলো এই মাতৃসকলক অৰ্পণ কৰি দিলে। পিতাই ক'লে – ইমান বিশাল স্থাপনা কৰিব লাগে, সকলো এই সেৱাত লগাই দিয়া। এটা পইচাও কাকো দিব নালাগে। ইমান নিৰ্মাহী হোৱা উচিত। লক্ষ্য অতি উচ্চ। মীৰাই লোকৰাজ বিকাৰী কুলৰ মৰ্যাদা ত্যাগ কৰিছিল সেয়েহে তেওঁৰ কিমান নাম। এই কন্যাসকলেও কয় – আমি বিয়া নকৰাওঁ। লাথপতিয়ে হওক বা যিয়েই হওক, আমিতো বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ম। সেয়েহে এনেকুৱা নিচা জাগি উঠিব লাগে। সন্তানসকলক বেহদৰ পিতাই বহি শৃংগাৰ কৰে। এই ক্ষেত্ৰত পইচা আদিৰ দৰকাৰো নাই। বিয়াৰ দিনা বনবাসত বহুৱায়, পুৰণি ফটা কাপোৰ আদি পিন্ধায়। আকৌ বিয়াৰ পাছত নতুন কাপোৰ, অলংকাৰ আদি পিন্ধায়। এই পিতাই কয় – মই তোমালোকক জ্ঞান ৰত্নেৰে শৃংগাৰিত কৰোঁ, আকৌ তোমালোক লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'বগৈ। এনেকৈ আৰু কোনেও ক'ব নোৱাৰে।

পিতাহে আহি পবিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ স্থাপনা কৰে, সেইবাবে বিষ্ণুকো 4 খন হাত দেখুৱায়। শংকৰৰ লগত পাৰ্বতী, ব্ৰহ্মাৰ লগত সৰস্বতীক দেখুৱাইছে। এতিয়া ব্ৰহ্মাৰ কোনো স্ত্ৰীতো নাই। এওঁতো পিতাৰ হৈ গ'ল। কিমান আচৰিত কথা। মাতা-পিতাতো এওঁ নহয় জানো। এওঁ প্ৰজাপিতাও হয়, আকৌ এওঁৰ দ্বাৰা পিতাই ৰচনা কৰে গতিকে 'মা'ও হৈ গ'ল। সৰস্বতী ব্ৰহ্মাৰ বেটী বুলি গায়ন কৰা হয়। এই সকলো কথা পিতাই বহি বুজায়। যেনেকৈ বাবাই ৰাতিপুৱা উঠি বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰে, সন্তানসকলেও ফল' (অনুসৰণ) কৰিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা এয়া হৰা-জিকাৰ আচৰিত খেল ৰচি থোৱা আছে, এয়া দেখি আনন্দিত হোৱা যায়, ঘৃণা নোপজে। আমি এয়া বুজি পাওঁ, আমি গোটেই নাটকৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানি গৈছোঁ, সেইবাবে ঘৃণাৰতো কথাই নাই। তোমালোক সন্তানসকলে মেহনতো কৰিব লাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিব লাগে, পাৱন হোৱাৰ দায়িত্বও পালন কৰিব লাগে। আমি যুগল একেলগে থাকি পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হ'মগৈ। আকৌ কিছুমানতো ফেলো হৈ যায়। বাবাৰ হাতত কোনো শাস্ত্ৰ আদি নাই। এয়াতো শিৱবাবাই কয় – মই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা তোমালোকক সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ সাৰ শুনাওঁ, কৃষ্ণই নহয়। কিমান পাৰ্থক্য আছে। অহুহা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পঢ়াত প্ৰতি পুৰা ধ্যান দিব লাগে। এনেকুৱা কোনো কৰ্ম যাতে নহয় যাৰ দ্বাৰা পিতা, শিক্ষক আৰু সংগুৰুৰ নিন্দা হয়। সন্মান হানি হ'ব পৰা কোনো কৰ্ম কৰিব নালাগে।

(2) বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। পিতাৰ পৰা যি জ্ঞান পাইছা সেয়া সোঁৱৰণ কৰি অপাৰ আনন্দত থাকিব লাগে। কাকো ঘৃণা কৰিব নালাগে।

বৰদান: বালক তথা মালিকৰ পাঠৰ দ্বাৰা নিৰহংকাৰী আৰু নিৰাকাৰী হোৱা
বালক হোৱা অৰ্থাৎ হদৰ জীৱনৰ পৰিৱৰ্তন হোৱা। কোনোবা যিমানে ডাঙৰ দেশৰ মালিক নহওক, ধন বা পৰিয়ালৰ মালিক নহওক কিন্তু পিতাৰ সন্মুখত সকলো বালক হয়। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলো বালক হোৱা সেয়ে নিচিন্ত বাদশ্বাহ আৰু ভৱিষ্যতে বিশ্বৰ মালিক হোৱাগৈ। “বালক তথা মালিক হওঁ” – এইটো স্মৃতিয়ে সদায় নিৰহংকাৰী-নিৰাকাৰী স্থিতিৰ অনুভৱ কৰায়। বালক অৰ্থাৎ সন্তান হোৱা মানে মায়াৰ পৰা ৰক্ষা পোৱা।

স্লোগান: প্ৰসন্নতাই ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ পাৰ্চনেলিটি (ব্যক্তিত্ব) – সেয়েহে সদায় প্ৰসন্নচিত হৈ থাকা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

অব্যক্ত স্থিতিত অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

পিতাক অব্যক্ত ৰূপত সদায় সংগী বুলি অনুভৱ কৰা আৰু সদায় উমংগ-উৎসাহ আৰু আনন্দত দুলি থাকা। কোনো কথা তল-ওপৰো যদি হয় তথাপিও নাটকৰ খেল বুলি ভাবি বহুত ভাল, বহুত ভাল বুলি কৈ ভাল কৰি লোৱা আৰু ভাল হোৱাৰ

ভাইব্ৰেচন (প্ৰকম্পন) ৰ দ্বাৰা নিগেটিভ (নেতিবাচক) পজিটিভ (ইতিবাচক) লৈ সলনি কৰি দিয়া।